GEÇMİŞTEN BİR KESİT

Yazan: **Sami Aslan** - 29 Haziran 2010

GEÇMİŞTEN BİR KESİT

Kıymetli okurlar,sizlere bu yazımda biraz kendimden bahsedeceğim.

Yıl bindokuzyüz yetmişdört Amasyamızın küçük bir köyü,yani benim köyüm.

O zamanlar nerde bu kadar iletişim imkanları,taşı toprağı altın diyerek Anadolumuzun çeşitli illerinden çıkıp İstanbul'a gelen gurbetçilerimiz,sıladaki yakınlarıyla sadece mektupla haberleşiyorlardı.Metubun üzerine filanca eliyle yazarak,Mektuba gönderdiği yakınının ismini yazardı.Sevgili okurlar o günleri yaşayan bir kardeşiniz olarak,bende bir çok Mektubumu bu şekilde gönderdim Aileme ,bana göre çokda güzeldi o günler o günleri özleyen bir kardeşiniz olarak,gelelim esas meseleye.

Bindokuzyüz yetmişdört yılında geldiğim,Fatih Sultan Mehmet hazretlerinin kıymetini biliyormuyuz biraz irdelemek lazım ama,gerçekten Dünya'da eşi bulunmayan Evliyalar diyarı her köşesinde ayrı bir huzur ayrı bir güzellik ola, İstanbul'a amcamın yanına geldim.

O zamanlar köprü faliyette değildi,Vapurla karşıya geçiyorduk.Sabahın sisli bir anı ve ben Otobüsün içinde alaca karanlıkta uçsuz bucaksız denizi seyrederken şaşkın şaşkın etrafa bakıyordum.bir süre sonra denizi geçtik ve çağlayan denilen yerde otobüsten indim.

Malum sabah iş saati olduğu için herkes işine gidiyordu.Tesadüf olacak'ya amcamla yolda karşılaştık,çok sevinmiştim öyle'ya nede olsa amcamdı.ama bir hoşgeldin bile demeyen amcamın suratı beni görünce fena asılmıştı.

Değerli okurlar,buradan öte ben konuşmayacağım,şiirim konuşsun buyrun okuyalım.

ŞEHİR

Aylardan eylül idi köyden geldim şehir e

Baba yarısı derler,emmim geldi önüme

Bir sevinçle koştum,öpmek geldi içimden

O da asık suratla,şehir senin neyine

Bilemez ki o anda neler geçti içimden

Anama babama hasret kaldım şimdiden

Anladım ki fayda yok bu şehirde kimseden

Sen ufacık bir çocuk ne anlarsın geçimden

Anadolu köyünde bu hala hep böyledir

Olmayan imkanla okutmak hep sözdedir

İlkokulu biterken hemen şehre gönderir

Bilmezler ki mutluluk gülen iki gözdedir

(İstanbul,10/10/2000)

Ne demek istediğimi anlamışsınızdır sanırım,değerli okurlar.

Neyse amcamdan ayrıldım doğruca verilen adresteki eve gittim evde rahmetli yengem ağız ucuylada olsa hoşgeldin derken,ardından'da senin ne işin var buralarda nerde kalacaksın herkesin bir derdi var kendine göre diyerek, burada kalamazsın der gibiydi,daha orada belli olmuştu önümde zor günlerin olacağı,yüzüm kızarmıştı sanki bir ateş kaplamıştı suratımı boğazıma düğümlenen hıçkırıkları dışarı atamamanın verdiği sıkıntıyla,Annemi Babamı ve kardeşlerimi yanımda arar oldum birden.ama kimse yoktu yanımda,biliyordumki artık tek başımayım.

Akşamın olmasıyla,Anacığımın sırtıma sardığı bir yorganı,kırık bir ranza üstüne serdi rahmetli yengem.Yatağımı yaptıkları odanın bir köşesine kışlık odun yığmışlardı, bir köşede ise benim yatağım vardı.Ramazan ayı dedikya herkes oruçlu idi,neyse sofralar kuruldu oruçlar açıldı,utana sıkıla biraz yemek yedikten sonra elhamdülillah diyereksofradan kalktım ve odama çekildim,uzandığım kırık ranzamın üzerinde duygularım kabarmıştı,daldığım hayallerle adeta köyüme giderek ailemi ziyaret edip geri gelmiştim.Gece olduğundada sahura çağrılmamıştım.

Yanıma aldığım biraz çay şekeri ile bir tasa su dodurarak ekmeğimi içine doğradım ve o şekilde sahurumu yaptım.Sevgili okurlar bu şekilde uzun sürmedi tabii bir pazarcının yanında çalışıyordum,bir veya iki ay olmuştu soğuk hava yağmurlar başlamıştı.kış kendini gösteriyordu,bu arada sürekli benden

alış veriş yapan rahmetli boyacı Mustafa amca benden her hafta alış veriş yapardı.bir hafta yine fırtınalı bir gündü Mustafa amcanın aldığı zerzavatları poşete koyuyordum.Mustafa amca kulağıma eğilerek,evladım senin kimin kimsen yokmu allahaşkına titriyorsun be yavrum diyerek üzüntüsünü dile getiriyordu.bende hayır yok kimsem Mustafa amca dedim.peki seni bir lokantaya koysam çalışırmısın dedi.benimde canıma minnet donuyorum zaten, tabii çalışırım Mustafa amca dedim.Ertesi gün Mustafa amcayla buluştuk.Kardeşinin ortak çalıştırdığı bir lokantaya götürdü beni,kasada yüzon kiloluk,bir adam,şimdi ikinci babam diyebileceğim,Diyarbakır'lı rahmetli hacı enver amcam nur içinde yatsın, işte bu mekanda ben insanlığı gördüm.amcamın göstermediği ilgi ve alakayı,Kastamonulu,ve Diyarbakırlı o güzel insalarda gördüm.bana yıllarca amcalık babalık abilik yaptılar,bu gün o güzel insanlara dualarım sonsuzdur.Zaten iki ay kaldığım amcamın evinden ayrıldım.Tek odalı bir dükkan tutup orada yaşadım.Diyarbakır'lı o güzide insan hacı Enver amcam çok tutucu ve dindar olduğu halde,üstelik evinde yaşıtım kızı olduğu halde,bana evinin kapılarını açarak evlat muammelesi yaptı.o güzel insanın eşi,yengemden'de Allah razı olsun.işte bu Diyarbakır'lı hacı Enver amcam Ramazan ayında kapatığı lokantasını bir ay boyunca açmayarak,o güzel Ramazan ayını İstanbul'un Eyüp Sultan camii Sultan Ahmet camii,Hırkai Şerif camii gibi bir çok şaheser camilerde geçirirdi,tabiki benimde asla unutmazdı elimi tutar hiç bırakmadan nereye gitse benide götürürdü.Evet kıymetli okurlar işte bu dönemlerde ve daha sonra hobi olarak yazdığım şiirler bazı arkadaşların vesilesiyle Kitap haline geldi.Fakat o şiirlerde o kadar eksikler ve yanlış kelimeler buluyorumki okudukca hayret ediyorum ve düzeltmeye çalışıyorum.Bu şiirlerin kitap olacağını hiç bir zaman düşünmemiştim.tamamen tesadüf oldu.Tavsiyem böyle çalışmaları yapan arkadaşlar bu çalışmaları önce bu işin hocasına yani ehline bir göstersinler,ondan sonra böyle bir işe girişsinler,biz bunu yapamadık ve bir çok yanlış kelimeleri şiirlerde okuduğum zaman,Allah,Allah bunu nasıl yazmışım diye hayret ediyorum.Sevgili dostlar bildiğiniz üzere bir çok tasavvuf şiilerim bulunmaktadır,bundan böyle tasavvuf şiirleri yazmaya ağarlık vereceğim,ayrıca eğer kısmet olursa,bir ağabeyimizin sözü var.inşallah bir tasavvuf şiir albümü çıkarmayı da düşünüyorum.Allahın izniyle kısmet olursa. Hepinize en güzel dilek ve temennilerimi sunuyorum.Allaha emanet olunuz.Saygılarımla……….

Yorum Ekle

Sami Aslan